

I. N. 7.

PROLEGOMENA.

§. I.

Mnia DEI dona valde sunt

bona, & DEUS omnium bonorum est causa, sed nullum ita cor inflamat & ad amandum bonitatem Authoris excitat, ac Theologiæ donum, cum enim sit foetus matutinæ gratiæ DEI, prima animæ largitur dona, Primum enim facit ut libenter ac jucundè omnes vitæ hujus amicitias contempnamus, ac pro cupiditatibus fluxis divitias verbi Dei majores, quam dici potest habeamus: deinde mentem nostram igne naturam mutante colustrat, ac consortem ministrantium Spirituum eam facit, ut rectè pro Encomio & elogio Theosophiæ scripsit Diadochius de Perfect. Spirit. cap. 67. th. 5. Biblioth. Patrum. pag. 465.

§. 2. Durior saxo, nec Creaturæ nomine dignus foret qui non arderet amore in illam, & subinde calidis suspiriis ingemisceret ἵνα ὁ Θεὸς ἔκυσθαι ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ πατὴρ τῆς δόξης δώῃ ἡμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ᾧ γνώσκει αὐτὴ πεφωτισμένους ἵνα ὁ φθάλμους τῆς διανοίας ἡμῶν, εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς, ἵς ἐστὶν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτῆς, καὶ ἵς ὁ πλῆθος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτῆς ἐν τοῖς ἁγίοις, καὶ ἵς τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτῆς εἰς ἡμᾶς, ἵνα πιστεύουσι, καὶ τὴν ἐνεργειαν τῆς κρείττης τῆς ἰχυῦ αὐτῆς. Eph. I. v. 16. 17. 18. 19.

3. Quando verò benignissimus Pater nobis verbum suum in Scriptura Sacra ex singulari gratia patefecit, ex illo